

Jeesuksen Kristuksen ilmestys – numero kuusitoista

Seitsemän ukkosenjylinän paljastuminen: Ilmestyskirjan ja kätketyn historian profeetallinen analyysi

Jeff Pippenger

2023-11-15

Olemme esittäneet niiden profeetallisten tapahtumien järjestyksen, jotka yksilöityvät seitsemän ukkosen kätketyn historian kautta, joka esitetään Ilmestyskirjan luvuissa yksitoista–kolmetoista. Emme ole vielä saavuttaneet näiden tapahtumien kehityksessä sitä kohtaa, jossa asetamme protestantismin sarven ja republikaanisuuden sarven historian päällekkäin. Emmekä ole vielä valmistaneet ymmärryksen perustaa täsmentääksemme islamin roolia Keskiyön huudon sanomassa. Näihin tapahtumiin liittyy kuitenkin hyvin tärkeä totuus, joka osoittaa, mitä ihmisen on tehtävä, kun hän ymmärtää ne totuudet, joita parhaillaan sinetistä avataan. Ilmestyskirjan siunaus sisältää vastuun ”pitää” se, mikä siihen on kirjoitettu.

Avattavana oleva historian kulku välittää Jumalan luovan voiman niille, jotka tahtovat kuulla, lukea ja ottaa varteen, mitä siihen on kirjoitettu. Sen tähden on nyt aika irrottautua toistaiseksi tarkastelustamme, joka koskee Jesajan viimeistä profeetallista kertomusta sekä Ilmestyskirjan lukuja yksitoista–kolmetoista, jotta voisimme vahvistaa sen merkityksen, että Elia ja Mooses olivat kuolleina kolme ja puoli päivää tiedon valtatiellä, joka kulkee kuolleitten kuivien luiden laakson halki. Se, minkä nyt tunnistamme, on ”erämaan” symboliikka.

Edellisessä artikkelissa tunnistimme neljä profeetallista todistajaa sille tapahtumien järjestykselle, jonka seitsemän ukkosen kätkeyty historia vahvistaa. Kristuksen kuvan linjan, kahden todistajan linjan, pedon kuvan linjan ja pohjoisen väärennetyn kuninkaan linjan.

Pohjoisen väärennetyn kuninkaan sukulinjan toinen puolisko alkaa paavinvallan valtaannoususta vuonna 538. Tämän jälkeen paavinvalta, hengellinen pohjoisen väärennetty kuningas, tallasi jalkoihinsa hengellisen Jerusalemin ja hengellisen Israelin tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan.

Ja he kaatuvat miekan terään ja joutuvat vangittuina vietäviksi kaikkien kansojen sekaan; ja Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät. Luuk. 21:24.

Johannesta käskettiin mittaamaan sekä pyhäkkö että sotajoukko, mutta häntä käskettiin myös jättämään esipiha mittaamatta, sillä se oli annettu pakanoille tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajaksi.

Ja minulle annettiin ruokoa muistuttava mittakeppi; ja enkeli seiso i sanoen: Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari sekä ne, jotka siinä kumartaen rukoilevat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 11:1, 2.

Johannes ja Luukas todistavat, että pakanat ”polkevat jalkoihinsa” ”Jerusalemiä” ”neljäkymmentä kaksi kuukautta”. Johannes määrittää tämän ajan pituuden, ja Luukas osoittaa tämän historian päätöksen. Nämä kaksi todistajaa käsittelevät Danielin kirjan kahdeksannen luvun kolmannessatoista jakeessa esitettyä kysymystä.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille eräälle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, niin että sekä pyhäkkö että sotajoukko annetaan tallattaviksi? Daniel 8:13.

Kysymys siitä ajasta, jonka pyhäkköä ja joukkoa oli poljettava jalkoihin, osoittaa kaksi hävittävää valtaa, jotka toteuttaisivat Jerusalemin talleamisen, jota Danielissa kuvataan sekä ”pyhäköksi” että ”joukoksi”. Tämän jakeen oikea perustava ymmärrys, sellaisena kuin J. N. Andrews sen esittää, on, että jae osoittaa kaksi hävittävää valtaa, jotka tallasivat maahan sekä pyhäkön että joukon. Jakeessa ensimmäiseksi osoitettu hävittävä valta on pakanuus, ja toinen on paavillisuus. Sana ”joukko” on Danielin ilmaus siitä, mitä Johannes nimittää temppelissä oleviksi ”palvojiksi”, toisin sanoen Jerusalemissa.

”Daniel 8:ssa on KAKSI ’HÄVITYSTÄ’.—Josiah Litch tekee tämän tosiasian niin selväksi, että esitämme hänen sanansa:

”’Jatkuva uhri’ on englanninkielisen tekstin nykyinen lukutapa. Mutta alkuperäistekstissä ei ole mitään sellaista kuin uhri. Tämä tunnustetaan yleisesti. Se on selittäjien siihen lisäämä täydennys tai tulkinta. Oikea lukutapa on: ’jatkuva ja hävityksen rikkomus’, jatkuva ja rikkomus yhdistettyinä sanalla ’ja’; jatkuva hävitys ja hävityksen rikkomus. Ne ovat kaksi hävittävää valtaa, joiden oli määrä hävittää pyhäkkö ja sotajoukko.’—Prophetic Expositions, Volume 1, sivu 127.

On ilmeistä, että pyhäkkö ja sotajoukko oli poljettava jalkoihin jokapäiväisen ja hävityksen rikkomuksen kautta. Jakeen 13 huolellinen lukeminen ratkaisee tämän asian. Ja tämä tosiasia vahvistaa toisenkin, nimittäin: että nämä kaksi hävitystä ovat ne kaksi suurta muotoa, joiden alaisuudessa Saatana on pyrkinyt kukistamaan Jehovan palvonnan ja asian. Herra Millerin huomautukset näiden kahden käsitteen merkityksestä sekä hänen noudattamansa menettely tämän merkityksen selvittämisessä esitetään seuraavan otsikon alla:

"KAKSI HÄVITYSTÄ OVAT PAKANUUS JA PAAVIUS"

”Luettuani edelleen en voinut löytää yhtään muuta kohtaa, jossa se [jokapäiväinen] esiintyi, kuin Danielissa. Sitten [hakuteoksen avulla] otin ne sanat, jotka olivat yhteydessä siihen: ’ottaa pois’; hän ottaa pois ’jokapäiväisen’; ’siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen otetaan pois’ jne. Luin edelleen ja ajattelin, etten saisi tekstistä mitään valoa; lopulta tulin kohtaan 2.

Tessalonikalaiskirje 2:7, 8. ’Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää, kunnes hänet poistetaan tieltä, ja silloin tuo laitton ilmestyy’ jne. Ja kun olin tullut siihen tekstiin, oi, kuinka kirkkaana ja loistavana totuus näyttäytyikään! Siinä se on! Se on ’jokapäiväinen’! No niin, mitä Paavali tarkoittaa sillä, ’joka nyt pidättää’, tai estää? ’Synnin miehellä’ ja ’laittomalla’ tarkoitetaan paavikuntaa. No niin, mikä estää paavikuntaa tulemasta ilmi? Miksi, se on pakanuus; siis ’jokapäiväisen’ täytyy tarkoittaa

pakanuutta.’—Second Advent Manual, s. 66.” J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” täyttymyksenä pakanaus tallasi pyhäkköä ja joukkoa tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan, ja sitten paavius teki saman työn vielä toiset tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta. Paavius oli tallannut Jerusalemiä tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan Luukkaan ja Johanneksen mukaan, kunnes paavius sai kuolinhaavansa vuonna 1798. Kun vuodesta 1798 vähennetään tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, päädytään vuoteen 538. Kun vuodesta 538 vähennetään tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, päädytään vuoteen 723 eKr., jolloin Assyria, tuon ajan kirjaimellinen pohjoisen kuningas, vei Israelin pohjoisen valtakunnan orjuuteen.

Johannes viittaa ainoastaan niihin tuhanteen kahteensataan kuuteenkymmeneen vuoteen, joiden ajan paavikunta tallasi maahan pyhäkön ja sotajoukon, mutta Luukas käsittelee kumpaakin tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjaksoa, joiden aikana pakanaus ja paavilaisuus tallasivat Jerusalemiä, sillä hän sanoo: ”kunnes pakanain ajat täyttyvät”. Luukas osoittaa Jerusalemin maahan talleamisen olevan enemmän kuin yhden ainoan ”ajan”, sillä hän nimittää sitä pakanain ”aikojen” täyttymiseksi.

Tietenkin vuonna 1856 milleriläisestä adventismista tuli laodikealainen, ja seitsemän vuotta myöhemmin he hylkäsivät totuuden 3. Mooseksen kirjan kahdestakymmenestäkuudennessa luvussa mainituista ”seitsemästä ajasta”, joten adventismin on mahdotonta nähdä näitä yksinkertaisia raamatullisia tosiasioita. Se tosiasia, jonka tunnistan, on se, että seitsemän ukkosenjyrinän kätkeyty historia, joka osoittaa kolme tienviittaa sekä ajanjakson ensimmäisen ja toisen tienviitan välillä ja sitten toisen ajanjakson toisen ja kolmannen tienviitan välillä, esitetään väärennetyn pohjoisen kuninkaan profeetallisessa linjassa.

Tuo linja alkoi vuonna 723 eKr., kun Israelin pohjoinen valtakunta joutui orjuuteen Assyrian kuninkaan, kirjaimellisen pohjoisen kuninkaan, käsiin. Sitten vuonna 538 hengellinen pohjoisen kuningas sai vallan, ja sen jälkeen hän tallasi hengellistä Jerusalemiä vielä toiset tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, kunnes hän sai kuolinhaavan vuonna 1798. Vuodesta 723 eKr. vuoteen 538 ne vallat, jotka pitivät Israelia alistettuna, olivat aina pakanallisia valtoja.

Kristuksen linja osoittaa pohjoisen todellisen kuninkaan voitelemisen hänen kasteessaan vuonna 27, ja tuhat kaksisataa kuusikymmentä profeetallista päivää myöhemmin hänet ristiinnaulittiin. Tämän jälkeen hänen opetuslapsensa saivat voiman esittää sanoman pohjoisen todellisesta kuninkaasta aina Stefanoksen kivittämiseen saakka vuonna 34. Ainoa kerta, jolloin Kristus ei vaeltanut koko palvelutyönsä tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän aikana, oli se, kun hän ratsasti Jerusalemiin riemusaatossa. Sen vuoksi hän polki Jerusalemiä maahan tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, niin kuin hänen opetuslapsensakin tekivät ristin jälkeen. Molemmat linjat, väärennös pohjoisen kuningas ja Kristus, pohjoisen todellinen kuningas, polkivat Jerusalemiä ja sotajoukkoa maahan tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää.

Pakanallisuus oli kirjaimellisten juutalaisten maallisen pyhäkköpalveluksen palvontajärjestelmän väärennös, ja paavillisuus on hengellisten juutalaisten taivaallisen pyhäkköpalveluksen väärennös.

Pakanallisuuden tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta oli rinnakkainen Kristuksen tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän kanssa, ja paavillisuuden tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta oli rinnakkainen opetuslasten tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän kanssa.

Kumpikin kahdesta rivistä sisältää saman profeetallisen rakenteen seitsemän ukkosen kätketystä historiasta, jota alettiin julkisesti avata heinäkuussa 2023. Tämä avaaminen toteutui osittain tunnistamalla milleriittiliikkeen ensimmäinen pettymys. Heidän ensimmäinen pettymyksensä johdatti ajanjaksoon, jota kutsutaan ”viivytyksen ajaksi” kymmenen neitsyen vertauksessa. ”Viivytyksen aika” päättyi Exeterin, New Hampshiren, leirikokouksessa, jolloin Keskiyön huudon sanoma oli tullut täysin vahvistetuksi. Exeterin leirikokouksesta tuli toinen tienviitta, joka sitten johdatti ajanjaksoon, jonka aikana Keskiyön huudon sanomaa julistettiin, kunnes saapui kolmas tuomion tienviitta ja viimeinen pettymys.

Kolme tienviittaa olivat ensimmäinen pettymys, Keskiyön huudon sanoma ja viimeinen pettymys. Nämä kolme tienviittaa ovat linjassa hepreankielisen sanan ”totuus” kanssa, joka edustaa heprealaisen aakkoston ensimmäistä, kolmattatoista ja viimeistä kirjainta. Se, että sekä ensimmäinen että viimeinen ovat pettymyksiä, edustaa Alfa ja Omegan tunnusmerkkiä.

Milleriläisessä historiassa ei ole suoraa vastinetta tuhannelle kahdellesadalle kuudellekymmenelle päivälle, kuitenkin Milleriläinen historia on ensimmäisen liikkeen historia ja sen tähden se on viimeisen liikkeen esikuva. Ensimmäisen pettymyksen historia viimeisessä liikkeessä alkoi 18. heinäkuuta 2020, ja sitä kuvataan Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa. Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa kaksi todistajaa surmataaan, mikä merkitsee ensimmäistä pettymystä viimeisessä liikkeessä, jonka esikuvana ensimmäinen liike oli.

Ilmestyskirjan yhdestoista luku osoittaa, että pettymys johdatti kahdentoista sadan kuudenkymmenen päivän ajanjaksoon, jonka ajan heidän kuolleet ruumiinsa olivat kadulla, ja näin merkitsi vertauksen viipymisen ajan. Ylösnousemuksessaan heidät korotetaan tunnusmerkiksi samalla hetkellä kuin sunnuntailain tuomio. Kahden todistajan historia sisältää vertauskuvallisen kahdentoista sadan kuudenkymmenen päivän ajanjakson.

Kolmannen enkelin liikkeen yksityiskohdat seitsemän ukkosenjyrähdyksen kätketyssä historiassa tarjoavat paljon tarkemman erittelyn kuin muut rinnakkaiset linjat, mutta kolmannen enkelin linjassa, todellisen pohjoisen kuninkaan linjassa ja väärennetyn pohjoisen kuninkaan linjassa on kaikissa samat profeetalliset tunnuspiirteet: alkupiste, jota seuraa keskikohtaan ulottuva ajanjakso ja jota puolestaan seuraa loppupisteessä tapahtuvaan tuomioon ulottuva ajanjakso.

Tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää on seitsemän ukkosenjylinän kätketyn historian ensisijainen osa. Tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää on Ilmestyskirjan kahdennessatoista luvussa vertauskuvattu ”erämaaksi”.

Ja vaimo pakeni erämaahan, missä hänellä on Jumalan valmistama paikka, että häntä siellä elätettäisiin tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää. Ilmestys 12:6.

Seurakunta pakeni erämaahan paetakseen paavillisen vallan talleamasta tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajaksi. Jae neljätoista esittää toisenkin todistuksen.

Ja naiselle annettiin suuren kotkan kaksi siipeä, jotta hän lentäisi erämaahan, omaan paikkaansa, missä häntä elätetään aika ja ajat ja puoli aikaa pois käärmeen kasvojen edestä. Ilmestys 12:14.

Seurakunta pakeni lohikäärmeen ja paavinvallan vainoa tuhanneksi kahdeksaksikymmeneksi vuodeksi, ja sen vuoksi ”erämaa” on tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän vertauskuva. Tämä luku esiintyy Danielin kirjassa ja Ilmestyskirjassa suoraan seitsemän kertaa, mutta sitä ilmaistaan Raamatussa myös useilla muilla tavoilla. Jokaisessa tapauksessa se tarkoittaa 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenluvun ”seitsemää aikaa”.

Olipa kyse pakanallisuudesta, joka tallasi maahan pyhäkön ja sotajoukon vuodesta 723 eKr. vuoteen 538, tai paaviudesta, joka tallasi maahan hengellisen Jerusalemin ja siinä olevat palvojat, se oli havainnollistus Jumalan kansan hajottamisesta, joka saatettiin aikaan sen johdosta, että Jumalan kansa rikkoi ”maan sapattien” liiton, sellaisena kuin se esitetään 3. Mooseksen kirjan luvuissa kaksikymmentäviisi ja kaksikymmentäkuusi. Luvussa kaksikymmentäkuusi sitä kutsutaan Jumalan liiton riidaksi.

Ja minä tuon teidän päällenne miekan, joka kostaa minun liittoni rikkomisen; ja kun te kokoonnutte kaupunkiinne, minä lähetän teidän keskuuteenne ruton, ja teidät annetaan vihollisen käsiin. 3. Mooseksen kirja 26:25.

Kapina Jumalan liittoa vastaan toi Jumalan kansan päälle orjuuden ja hajotuksen, joita kuvataan ilmauksella ”minun liittoni riita”. Jollei ymmärretä rangaistusta, jota Daniel kutsuu Mooseksen ”kiroukseksi” ja ”valaksi” ja jota myös sanotaan ”minun liittoni riidaksi”, ihminen sokeutuu näkemästä Kristuksen työn syvempää merkitystä sellaisena kuin se esitetään Danielin kirjan yhdeksännessä luvussa. Ellen Whiten kirjoituksissa johdonmukainen arvio Jumalan kansasta, joka on laodikealaisessa sokeudessa, on, etteivät he kykene ”päättämään syystä seuraukseen”. Saatat tunnustaa ymmärtäväsi pimeän keskiajan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjakson, mutta ellet tiedä tuon tallettamisen ”syytä”, olet sokea.

Ja hän vahvistaa liiton monien kanssa yhdeksi viikoksi; ja viikon puolivälissä hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin, ja kauhustusten levittämisen tähden hän tekee sen autioksi aina loppuun asti, ja se, mikä on säädetty, vuodatetaan aution päälle. Daniel 9:27.

Kristuksen liiton vahvistaminen liittyy suoraan ”Hänen liittonsa riitaan”. ”Kirouksen” kesto oli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta, ja Kristuksen juuri tuon saman liiton vahvistamisen kesto oli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää. Heprealaisen sanan ”totuus”, joka antaa seitsemän ukkosenjylinän kätetyn historian rakenteen, mukaisesti profeetallisella viikolla, jonka aikana Kristuksen tuli vahvistaa liittonsa, oli kolme tienviittaa, joita edustavat heprealaisen aakkoston ensimmäinen, kolmastoista ja viimeinen kirjain.

Viikon ensimmäinen rajapyykki oli Hänen kasteensa, toinen rajapyykki oli risti ja viimeinen oli Stefanuksen kuolema. Kieltäytyminen näkemästä 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemää aikaa”, niin kuin taivaan enkelit johdattivat William Millerin näkemään ”seitsemän aikaa”, poistaa mahdollisuuden nähdä täydesti juuri se profetia, jossa Kristus vuodatti verensä ja vahvisti juuri sen liiton, jonka Hänen kirjaimellinen muinainen kansansa oli

hylännyt. Jokaisella, joka lopulta pelastuu, on vain osittainen ja epätäydellinen ymmärrys ”totuudesta”. Mutta kukaan ei pelastu, jos hän tarkoituksellisesti kieltäytyy näkemästä ”totuutta”. Isän tykö on vain yksi tie, ja se on Jeesuksen kautta, ja Jeesus on ”totuus”.

Tämä on pohtimisen arvoinen ymmärrys, sillä se puhuu 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenviidennen ja kahdennenkymmenennenkuudennen luvun liitosta. ”Seitsemän ajan” ”kirus” tuli muinaisen kirjaimellisen Israelin päälle heidän haluttomuutensa tähden toteuttaa ne ohjeet, jotka koskivat maan lepäämään päästämistä ja riemuvuotta koskevien määräysten täyttämistä. Se oli laiminlyönnin synty. Kirous tuli heidän päälleen siitä syystä, että he jättivät tekemättä työn, jonka heidät oli käsketty tehdä, eikä siksi, että he olisivat suoraan rikkoneet jotakin käskyä, kuten ”älä tapa” tai ”älä varasta”. He yksinkertaisesti sivuuttivat ne ohjeet, jotka liittyivät maan lepäämään päästämiseen. Adventistit, jotka yksinkertaisesti eivät hyväksy ”seitsemää aikaa” (jonka enkelit johdattivat William Millerin löytämään) siksi, että he mistä tahansa pyhittämättömästä syystä johtuen eivät yksinkertaisesti ole koskaan käyttäneet aikaa totuuden todelliseen tutkimiseen, toteuttavat samanlaista laiminlyönnin kapinaa sivuuttamalla juuri saman liittoa koskevan tiedon, jonka muinainen kirjaimellinen Israel sivuutti. Alku havainnollistaa lopun.

Ilmestyskirjan kahdestoista luvussa mainitut tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, jotka yksilöidään ”erämaaksi”, ovat ”seitsemän ajan” vertauskuva. Sekä Kristuksen palvelutyön tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää että opetuslasten palvelutyön tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää edustavat koko sitä viikkoa, jonka aikana liitto vahvistettiin. Sekä ne tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, joiden ajan pakanuus polki maahan Jumalan kansaa, että ne tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, joiden ajan paavius polki maahan Jumalan kansaa, edustavat Mooseksen kirouksen koko ”seitsemää aikaa”.

Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa, tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän jälkeen, kuolleet luut herätetään jälleen eloon, jotta ne voisivat astua liittoon sataneljänäkymmenenänäljänä tuhtana. Mutta voidakseen toteuttaa tuon liittosuhteen heidän edellytetään täyttävän liiton ehdot, aivan niin kuin Daniel teki yhdeksännessä luvussa. ”Seitsemän ajan” liiton ehdot sisältävät erityiset ohjeet niille, jotka ovat vihollisen maassa. Kun ne, jotka havahtuvat siihen todellisuuteen, että heidät on hajotettu, haluavat palata Herran tykö, 3. Mooseksen kirjan kahdeskymmeneskuudes luku antaa ohjeet siihen, kuinka heidän tulee palata.

Ja ne teistä, jotka jäävät jäljelle, menehtyvät pois pahuudessaan vihollistensa maissa; ja myös isiensä pahuuksien tähden he menehtyvät pois yhdessä heidän kanssaan. Mutta jos he tunnustavat pahuutensa ja isiensä pahuuden sekä rikkomuksensa, jolla he ovat rikkoneet minua vastaan, ja myös sen, että he ovat vaeltaneet minua vastaan, ja että minäkin olen vaeltanut heitä vastaan ja vienyt heidät vihollistensa maahan—jos silloin heidän ympärileikkaamattomat sydämensä nöyrytyvät ja he silloin suostuvat kantamaan pahuutensa rangaistuksen—silloin minä muistan liittoni Jaakobin kanssa, ja myös liittoni Iisakin kanssa, ja myös liittoni Aabrahamin kanssa minä muistan; ja minä muistan maan. 3. Mooseksen kirja 26:39–42.

Ilmaus ”nääntyä pois” merkitsee Raamatussa liueta, turmeltua ja kulua loppuun. Nääntyä pois merkitsee rappeutua kuolleiksi, kuiviksi luiksi. Ja tämä ohje yksilöi kuoleman, sillä se kuvaa niitä, jotka heräävät tilaansa, olevan ”vihollistenne maassa”.

Viimeinen vihollinen, joka kukistetaan, on kuolema. 1. Korinttolaiskirje 15:26.

18. heinäkuuta 2020 tapahtui ensimmäinen pettymys kolmannen enkelin liikkeessä. Sitä ovat esikuvallisesti ennakoineet kaikki muut ensimmäiset pettymykset pyhissä profeettallisissa uudistuslinjoissa. Hesekielin luvussa kolmekymmentäseitsemän Jumalan kansa viimeisinä päivinä kuvataan sellaisena, joka on hajotettu, turmeltunut ja kulunut olemattomiin, kunnes se on pelkkä laakso kuivia kuolleita luita. He ovat vihollisen maassa, joka on kuoleman maa. Ilmestyskirjan luvussa yksitoista kaksi todistajaa surmattiin ja jätettiin kadulle. Kaikki profeetat ovat keskenään yhtä mieltä. Mooses siis puhuu niille, jotka ovat kuolleina kadulla, joka kulkee Hesekielin laakson halki. Pettyneessä tilassaan heille annetaan opetusta Jeremian kautta.

Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä tuon sinut takaisin, ja sinä saat seisoa minun edessäni; ja jos erotat kalliin kelvottomasta, sinä olet oleva kuin minun suuni. He palatkoot sinun tykösi, mutta älä sinä palaa heidän tykönsä. Jeremia 15:19.

Jeremialle ilmoitetaan, että jos hän haluaa puhua Jumalan puolesta, hänen on palattava, ja näin tehdessään hänen on erotettava kallis arvottomasta. Kohdan asiayhteys osoittaa, että arvottomia ovat ne, joiden luo hänen ei tule palata. Kun hänet kohdassa esitetään pettymyksensä tilassa, hän ilmaisee olleensa yksin.

En istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olet täyttänyt minut kiivaudella. Jeremia 15:17.

Jeremia ei istunut ”pilkkaajien seurassa”, sillä hän istui yksin. Hänen ei tullut palata kelvottomien luo, jotka ovat pilkkaajien joukko. Vuonna 1863 adventismi alkoi palata ”pilkkaajien seuraan”, kun se palasi Babylonin tytärten raamatulliseen menetelmään voidakseen hylätä Mooseksen ”seitsemän aikaa”. Mutta Jeremia puhuu tarkemmin viimeisistä päivistä kuin milleriläisestä historiasta. Kun ne, jotka ovat kuolleiden luiden laaksossa, havahtuvat siihen tosiasiaan, että he ovat vihollisten maassa, heidän ei tule milloinkaan palata niiden luo, jotka iloitsivat heidän kuolemastaan kadulla. Tuo ryhmä voi palata Jeremian tykö, mutta hän ei voi palata heidän tykönsä.

Mutta jos heidän on määrä palata, heidän on myös täytettävä ne Mooseksen antamat ohjeet, jotka liittyvät suoraan ”seitsemään aikaan”. Ne, jotka ovat kuolleina kadulla Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa, ovat kuolleina kolme ja puoli päivää, mikä profeettallisesti on ”erämaa”.

Tästä syystä kuolleiden alkuherääminen toteutetaan sanomalla, joka saa luut liittymään yhteen, mutta ne eivät vielä ole eläviä. Tarvitaan neljän tuulen sanoma, joka on sinetöimissanoma, jotta heistä tulisi suuri sotajoukko. Ensimmäinen sanoma, joka kokoaa heidät yhteen, tulee ”äänestä”.

Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa lempeästi Jerusalemile ja julistakaa sille, että sen vaivalloinen palvelus on päättynyt, että sen rikos on sovitettu; sillä se on saanut Herran kädestä kaksinkertaisesti kaikista synneistään. Huutavan ääni kuuluu erämaassa: Valmistakaa Herralle tie, tehkää arolle valtatie meidän Jumalallemme. Jokainen laakso korotettakoon, jokainen vuori ja kukkula alennettakoon, mutkat oikaistakoon ja louhikot tasangoksi. Jesaja 40:1–4.

Ääni tulee erämaasta, joka on ”seitsemän ajan” hajotuksen vertauskuva. Tuo ääni on erämaassa, sillä myös Hesekiel vietiin kuolleiden luiden laaksoon. Hän todisti aivan itse tuosta laaksosta käsin, ei etäältä.

Herran käsi tuli minun päälleni, ja hän vei minut pois Herran Hengessä ja laski minut keskelle laaksoa, joka oli täynnä luita. Hesekiel 37:1.

Laakso on kolmen ja puolen päivän erämaa. Äänen lupaus on, että Jerusalemin pahateko on sovitettu ja että hänen sotapalveluksensa on päättynyt. Lupaus kuvaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimistä, joka tapahtuu viimeisinä päivinä. Mutta hänen pahantekonsa sovittaminen liittyy siihen, että hän on saanut ”kaksinkertaisesti” kaikista synneistään. Mooseksen tarjoama lääke vaatii tunnustuksen ei ainoastaan heidän omista pahoista teoistaan, vaan myös heidän isiensä pahoista teoista. Jos he täyttävät tuon käskyn, heidän pahatekonsa annetaan anteeksi.

Jatkamme näiden totuuksien käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Niin, koko Israel on rikkonut sinun lakiasi, poiketen siitä, niin etteivät he ole totelleet sinun ääntäsi; sentähden on kirous vuodatettu meidän päällemme, samoin vala, joka on kirjoitettu Jumalan palvelijan Mooseksen lakiin, sillä me olemme tehneet syntiä häntä vastaan. Ja hän on vahvistanut sanansa, jotka hän puhui meitä vastaan ja meidän tuomareitamme vastaan, jotka meitä tuomitsivat, saattamalla meidän päällemme suuren onnettomuuden; sillä koko taivaan alla ei ole tehty sellaista kuin Jerusalemmille on tehty. Niinkuin on kirjoitettu Mooseksen laissa, kaikki tämä onnettomuus on tullut meidän osaksemme; emmekä silti rukoilleet Herraa, meidän Jumalaamme, että olisimme kääntyneet pois pahoista teoistamme ja ottaneet vaarin sinun totuudestasi. Daniel 9:11–13.